

ელია — ნომერი პირველი

პირველი და უკანასკნელი

Jeff Pippenger

2023-07-31

ძველი აღთქმის დასკვნითი განცხადება წარმოგვიდგენს დაპირებას, რომ უფლის დიდი და საშინელ დღეს წინ უძღვის წინასწარმეტყველ ელიას გამოჩენა უწყებით.

აჰა, მე მოგივლენთ თქვენ ელია წინასწარმეტყველს უფლის დიდი და საშინელი დღის მოსვლამდე; და იგი მიაქცევს მამათა გულს შვილებისკენ და შვილთა გულს — მათი მამებისკენ, რათა არ მოვიდე და წყევლით არ ვცე ქვეყანას. მალაქია 4:5, 6.

ბიბლია ნათლად ასწავლის, რომ „უფლის დიდი და საშინელი დღე“, ანუ „წყევლა“, რომლითაც ღმერთი „დაარტყამს ქვეყანას“, სიმბოლურად ასევე წარმოდგენილია როგორც „შვიდი უკანასკნელი წყლული“ ან „ღვთის რისხვა“ გამოცხადების წიგნში. გამოცხადების მეთხუთმეტე თავი წარმოგვიდგენს იმ წინასწარმეტყველურ ვითარებას, რომელსაც მივყავართ მეთექვსმეტე თავში აღწერილი დიდი და საშინელი შვიდი უკანასკნელი წყლულის გადმოღვრამდე.

და ვიხილე სხვა ნიშანი ზეცაში, დიდი და საკვირველი: შვიდი ანგელოზი, რომელთაც ჰქონდათ შვიდი უკანასკნელი წყლული; რადგან მათში სრულდება ღვთის რისხვა.

და ვიხილე, ვითარცა მინის ზღვა, ცეცხლთან შერეული; და ისინი, რომელთაც სძლიეს მხეცს, მის ხატებას, მის ნიშანს და მისი სახელის რიცხვს, იდგნენ მინის ზღვაზე, და ეპყრათ ღვთის ქნარები. და გალობდნენ მოსეს, ღვთის მსახურის, გალობას და კრავის გალობას, ამბობდნენ: დიდნი და საკვირველნი არიან საქმენი შენი, უფალო ღმერთო ყოვლისმპყრობელო; მართალნი და ჭეშმარიტნი არიან გზანი შენი, წმიდათა მეუფეო. ვინ არ შეგეშინდეს შენ, უფალო, და არ ადიდოს სახელი შენი? რადგან მხოლოდ შენა ხარ წმიდა; რადგან ყველა ერი მოვა და თაყვანს გცემს შენს წინაშე, ვინაიდან განცხადდნენ სამართალნი შენი.

ამის შემდეგ ვიხილე: აჰა, ცაში მოწმობის კარვის ტაძარი გაიხსნა. და შვიდი ანგელოზი გამოვიდა ტაძრიდან, რომელთაც ეპყრათ შვიდი წყლული, და მოსილნი იყვნენ წმინდა და სპეტაკი სელით, ხოლო მკერდზე ოქროს სარტყლები ერტყათ. და ერთმა ოთხ ცხოველთაგან შვიდ ანგელოზს მისცა შვიდი ოქროს თასი, სავსე ღვთის რისხვით, რომელიც ცოცხლობს უკუნიითი უკუნიდან. და ტაძარი აივსო კვამლით ღვთის დიდებისაგან და მისი ძალისაგან; და ვერავინ შეძლო ტაძარში შესვლა, ვიდრე არ აღსრულდა შვიდი ანგელოზის შვიდი წყლული. გამოცხადება 15:1–8.

იმის მიზეზი, რომ „არავის შეეძლო ტაძარში შესვლა, ვიდრე შვიდი ანგელოზის შვიდი წყლული აღსრულდებოდა“, ის არის, რომ ხსნის მოპოვების შესაძლებლობა იხურება მაშინ, როდესაც მეთხუთმეტე თავში ტაძარი კვამლით ივსება. გამოსაცდელი დრო, რომელიც კაცობრიობას მონანიებისა და ხსნის პოვნისათვის ჰქონდა მიცემული, მაშინ

დასრულებულია. როდესაც დროის ის წერტილი დგება, „უფლის დიდი და საშინელი დღე“, რომელსაც იოანე „შვიდ უკანასკნელ წყლულს“ უწოდებს, ქრისტეს მეორედ მოსვლის წინ იღვრება. მალაქიამ იმ დღეს „საშინელი“ უწოდა, ხოლო ესაია მას ღმერთის „უცხო საქმედ“ განსაზღვრავს.

რადგან უფალი აღდგება, როგორც ფერაზიმის მთაზე; განრისხდება, როგორც გიბეონის ველზე, რათა აღასრულოს თავისი საქმე — თავისი უჩვეულო საქმე; და მოიყვანოს სისრულეში თავისი მოქმედება — თავისი უჩვეულო მოქმედება. ამიტომ ახლა ნუ იქნებით დამცინავნი, რათა თქვენი საკვრელები არ გამტკიცდეს; რადგან მე მოვისმინე ლაშქართა უფალი ღმერთისაგან განაჩენი განადგურებისა, რომელიც განსაზღვრულია მთელი ქვეყნისათვის. ესაია 28:21, 22.

მიუხედავად იმისა, რომ ღვთის „უცხო საქმე“ მოიცავს „მთელ დედამიწას“, შთაგონება ნათლად აცხადებს, რომ წყლულების გადმოღვრა დაკავშირებულია ერთი ერის აჯანყებასთან.

„უცხო ერები შეერთებული შტატების მაგალითს მიჰყვებიან. თუმცა იგი წინ მიუძღვის, მაინც იგივე კრიზისი დაატყდება ჩვენს ხალხს მსოფლიოს ყველა კუთხეში.“ Testimonies, volume 6, 395.

„როდესაც ამერიკა, რელიგიური თავისუფლების ქვეყანა, პაპობასთან გაერთიანდება, რათა სინდისზე ძალადობითა და ადამიანთა იძულებით პატივი მიაგებინოს ცრუ შაბათს, დედამიწის ყოველი ქვეყნის ხალხი წაყვანილ იქნება, რომ მის მაგალითს მიჰყვეს.“ Testimonies, ტომი 6, 18.

ყოველი ერი აღავსებს თავისი გამოცდის დროის სასმისს, მაგრამ „ღვთის სასჯელები“, რომელთაც და უაითი „ეროვნულ დაღუპვად“ განსაზღვრავს, „ღვთის დამღუპველი სასჯელების დრო“ — როგორც იგი ასევე უწოდებს იმ ისტორიას, რომელიც იწყება შეერთებულ შტატებში საკვირაო კანონის შემოღებით — არ არის შვიდი უკანასკნელი წყლული.

„მოვა დრო, როცა ღვთის კანონი ჩვენს ქვეყანაში განსაკუთრებული აზრით გაუქმებულად იქნება მიჩნეული. ჩვენი ერის მმართველნი, საკანონმდებლო დადგენილებებით, კვირადღის კანონს აღასრულებენ, და ამგვარად ღვთის ერი დიდ საფრთხეში ჩავარდება. როცა ჩვენი ერი თავის საკანონმდებლო საბჭოებში ისეთ კანონებს გამოსცემს, რომლებიც ადამიანთა სინდისს შეკრავს მათი რელიგიური უფლებების შესახებ, კვირადღის დაცვას აიძულებს და მჩაგვრელ ძალას მიმართავს მათ წინააღმდეგ, ვინც მეშვიდე დღის შაბათს იცავს, მაშინ ღვთის კანონი ჩვენს ქვეყანაში, ყოველგვარი პრაქტიკული მნიშვნელობით, გაუქმებული იქნება; და ეროვნულ განდგომილებას ეროვნული დაღუპვა მოჰყვება.“ Review and Herald, December 18, 1888.

ღვთის სასჯელები, რომელთაც და უაითი „ეროვნულ დაღუპვად“ განსაზღვრავს, იწყება ეროვნული საკვირაო კანონით და აღნიშნავს ღვთის „უცნაური საქმის“ დასაწყისს, თუმცა ღვთის უცნაური საქმე უფრო კონკრეტულად შვიდ უკანასკნელ წყლულად არის წარმოდგენილი. ღვთის უცნაური საქმის უფრო სრული სურათი

ჩნდება მაშინ, როდესაც ღვთის აღმასრულებელი სასჯელების ხაზს ეგვიპტიდან გათავისუფლებაც ემატება. ეგვიპტის წყლულები, თუმცა რიცხვით ათი იყო, დაყოფილი იყო. პირველი სამი უკანასკნელი შვიდისაგან იყო გამორჩეული. ამგვარად, ეგვიპტიდან გათავისუფლება მიუთითებს დროის პერიოდზე, რომელიც პირველი სამი წყლულით არის წარმოდგენილი, იწყება ამერიკის შეერთებული შტატების ეროვნული დაღუპვით და გრძელდება მანამ, ვიდრე მიქაელი აღდგება და ადამიანური გამოცდის ვადა დაიხურება.

„ღვთის სამართალი ეწევა მათ, ვინც ცდილობს მისი ხალხის დაჩაგვრასა და განადგურებას. მისი ხანგრძლივი შემწყნარებლობა ბოროტთა მიმართ ადამიანებს ამხნეებს ცოდვაში, მაგრამ მათი სასჯელი მაინც გარდაუვალი და შემაძრწუნებელია, რადგან იგი დიდხანს არის დაყოვნებული. „უფალი აღდგება, როგორც ფერაციმის მთაზე, განრისხდება, როგორც გიბეონის ველზე, რათა აღასრულოს თავისი საქმე, თავისი უცნაური საქმე; და მოიყვანოს სისრულეში თავისი მოქმედება, თავისი უცნაური მოქმედება.“ ესაია 28:21. ჩვენი მოწყალე ღვთისთვის დასჯის საქმე უცხო საქმეა. „როგორც ცოცხალი ვარ, ამბობს უფალი ღმერთი, არ მსურს ბოროტეულის სიკვდილი.“ ეზეკიელი 33:11. უფალი არის „მოწყალე და შემბრალე, სულგრძელი და მრავალმოწყალე და ჭეშმარიტი, ... მპატიებელი ურჯულოების, დანაშაულისა და ცოდვისა.“ თუმცა ის „არავითარ შემთხვევაში არ დატოვებს დამნაშავეს დაუსჯელად.“ „უფალი რისხვაში ნელია, ძალით კი დიდია, და ბოროტეულს სრულიად არ გაამართლებს.“ გამოსვლა 34:6, 7; ნაუმი 1:3. სიმართლის საშინელი საქმეებით იგი დაიცავს თავისი გათელილი რჯულის ავტორიტეტს. საზღაურის სიმკაცრე, რომელიც დამრღვევს ელის, შეიძლება შეფასდეს უფლის უხალისობით, აღასრულოს სამართალი. ერი, რომელსაც იგი დიდხანს ითმენს და რომელსაც არ დასცემს, ვიდრე ღვთის წინაშე თავისი ურჯულოების საზომს არ აავსებს, ბოლოს შესვამს რისხვის სასმისს, მოწყალების გარეშე შეურეველს.“

„როდესაც ქრისტე საკურთხეველში თავის შუამდგომლობას შეწყვეტს, გადმოიდვრება ის შეურეველი რისხვა, რომლითაც დაემუქრნენ მათ, ვინც თავყვანს სცემს მხეცს და მის ხატებას და იღებს მის ნიშანს (გამოცხადება 14:9, 10). ეგვიპტეზე მოვლენილი წყლულები, როდესაც ღმერთი ისრაელის დახსნას აპირებდა, თავიანთი ხასიათით ჰგავდა იმ უფრო საშინელ და ფართო მსჯავრებს, რომლებიც უნდა მოეფინოს ქვეყნიერებას უშუალოდ ღვთის ხალხის საბოლოო დახსნამდე. გამოცხადების მხილველი, ამ შემაძრწუნებელი სატანჯველების აღწერისას, ამბობს: „და მოიწია საზარელი და მძიმე წყლული იმ ადამიანებზე, რომელთაც ჰქონდათ მხეცის ნიშანი, და მათზე, ვინც თავყვანს სცემდა მის ხატებას.“ ზღვა „გახდა როგორც მკვდარი კაცის სისხლი; და ყოველი ცოცხალი სული დაიხოცა ზღვაში.“ და „მდინარეები და წყაროთა წყალნი... სისხლად იქცა.“ რაოდენ საშინელიც არ უნდა იყოს ეს სასჯელები, ღვთის სამართალი სრულად გამართლებულია. ღვთის ანგელოზი აცხადებს: „მართალი ხარ შენ, უფალო, ... რადგან ასე განსაჯე. ვინაიდან მათ წმიდათა და წინასწარმეტყველთა სისხლი დაღვარეს, და შენ მათ სისხლი მიეცი სასმელად; რადგან ღირსნი არიან.“ გამოცხადება 16:2–6. ღვთის ხალხის სიკვდილზე გაწირვით მათ ისეთივე ჭეშმარიტი დანაშაული იტვირთეს მათი

სისხლის გამო, თითქოს იგი მათი ხელით ყოფილიყო დაღვრილი. ამავეგვარად ქრისტემ თავისი დროის იუდეველები დამნაშავედ გამოაცხადა ყველა წმიდა კაცის სისხლში, რომელიც აბელის დღეებიდან იყო დაღვრილი; რადგან მათ იგივე სული ჰქონდათ და იმავე საქმის ქმნას ცდილობდნენ, რასაც წინასწარმეტყველთა ეს მკვლელები.“

„მომდევნო წყლულებში მზეს ეძლევა ძალა, „დასწევს ადამიანნი ცეცხლით. და ადამიანნი დაიწვნენ დიდი სიციხით.“ მუხლები 8, 9. წინასწარმეტყველნი ამგვარად აღწერენ დედამიწის მდგომარეობას ამ საშინელ ჟამს: „გლოვობს ქვეყანა; ... რადგან ველის მოსავალი დაიღუპა.... ველის ყველა ხე გახმა, რადგან ადამიანთა ძეთაგან სიხარული გახმა.“ „თესლი დალპა მათი ბელტების ქვეშ, ბეღლები გაუდაბურდა.... როგორ კვნესიან პირუტყვნი! საქონლის ჯოგები შეძრწუნებულნი არიან, რადგან არა აქვთ საძოვარი.... წყლის მდინარეები დაშრა და ცეცხლმა შთანთქა უდაბნოს საძოვრები.“ „ტაძრის საგალობლები იმ დღეს გოდებდად იქცევა, ამბობს უფალი ღმერთი; მრავალნი მკვდარი სხეული იქნება ყოველ ადგილას; მდუმარედ გადაყრიან მათ.“ იოელი 1:10–12, 17–20; ამოსი 8:3.

„ეს სასჯელები საყოველთაო არ არის, თორემ დედამიწის მკვიდრნი სრულიად მოიკვეთებოდნენ. თუმცა ისინი იქნება ყველაზე შემზარავი წყლულები, რომელნიც ოდესმე მოკვდავთათვის ყოფილა ცნობილი. ადამიანებზე მოვლენილი ყველა მსჯავრი, გამოცდის ვადის დახურვამდე, შეწყალებასთან იყო შეზავებული. ქრისტეს მავედრებელი სისხლი იცავდა ცოდვილს, რათა მას თავისი დანაშაულის სრული საზღაური არ მიეღო; მაგრამ საბოლოო სამსჯავროში რისხვა იღვრება შეწყალების ყოველგვარი შერევის გარეშე.

„იმ დღეს უამრავი ადამიანი მოისურვებს ღვთის იმ წყალობის თავშესაფარს, რომელსაც ამდენ ხანს აბუჩად იგდებდა. „აჰა, მოდიან დღეები, ამბობს უფალი ღმერთი, როცა მოვავლენ შიმშილს ამ ქვეყანაში — არა პურის შიმშილს და არა წყლის წყურვილს, არამედ უფლის სიტყვათა მოსმენისას; და იხეტიალებენ ზღვიდან ზღვამდე და ჩრდილოეთიდან აღმოსავლეთამდე; ირბენენ აქეთ-იქით უფლის სიტყვის საძიებლად, მაგრამ ვერ ჰპოვენ.“ ამოსი 8:11, 12.“ დიადი ბრძოლა, 627–629.

წინა მონაკვეთში ნათქვამი იყო: „ერი, რომლის მიმართაც იგი სულგრძელობს და რომელსაც არ დაჰკრავს, ვიდრე არ შეავსებს თავისი ურჯულოების საზომს ღვთის წინაშე, ბოლოს შესვამს რისხვის სასმისს, წყალობის გარეშე შერეულს.“ იმავე აბზაცში მან ასევე დაწერა: „ეგვიპტეზე მოვლენილი წყლულები, როცა ღმერთი ისრაელის დახსნას აპირებდა, ხასიათით მსგავსი იყო იმ უფრო საშინელი და ვრცელი სასჯელებისა, რომლებიც სამყაროს დაატყდება ღვთის ხალხის საბოლოო დახსნამდე უშუალოდ წინ.“ ერი (შეერთებული შტატები), რომელიც ავსებს „ურჯულოების საზომს“, დაიტანჯება ეგვიპტის ათი წყლულის მსგავსი წყლულებით.

ეგვიპტის წყლულები ორ პერიოდად იყო დაყოფილი. პირველი სამი წყლული ყველას დაატყდა თავს, ხოლო უკანასკნელი შვიდი წყლული მხოლოდ ეგვიპტელებზე მოვიდა.

და იმ დღეს გამოვყოფ გოშენის ქვეყანას, სადაც ჩემი ხალხი მკვიდრობს, რათა იქ ბუზების გუნდები არ იყოს; რათა იცოდე, რომ მე ვარ უფალი ქვეყნის შუაგულში. გამოსვლა 8:22.

ეგვიპტეში პირველი სამი წყლულება ყველგან გავრცელდა, მაგრამ გოშენი, სადაც ებრაელები ცხოვრობდნენ, არ მიიღო ეგვიპტის უკანასკნელი შვიდი წყლულება. შეერთებული შტატები არის ის ერი, რომელიც კვირადღის კანონით აღავსებს თავისი ურჯულოების სასმისს. ამ დროს ეროვნულ განდგომილებას მოსდევს ეროვნული დაღუპვა, მაგრამ ის სასჯელები, რომლებიც ეროვნულ დაღუპვას იწვევს, შეწყალებასთან არის შერეული, ვიდრე მიქაელი აღდგებოდეს და გამოცდის ჟამი არ დაიხურებოდეს მთელი კაცობრიობისთვის. კვირადღის კანონის დროს შეერთებულ შტატებში იმათ უმრავლესობა, ვინც ახლა თავს შაბათის დამცველებად აღიარებს, ქედს მოიხრის არსებულ ხელისუფლებათა წინაშე და მიიღებს მხეცის ნიშანს. იმ დროს კვირადღის კანონის საკითხი სულიერ გამოცდად იქცევა მათთვის, ვინც ადვენტიზმის გარეთ იყო. შეერთებულ შტატებში კვირადღის კანონიდან მიქაელის აღდგომამდე არის მეთერთმეტე საათის მუშაკთა დიდი შეკრება, მაგრამ კარი უკვე დახურულია მათთვის, ვისაც კვირადღის კანონამდე მეშვიდე დღის შაბათის ნათლის გამო პასუხისმგებლად თვლიან.

რაც უფრო და უფრო გადის დღეები, მით უფრო ცხადი ხდება, რომ ღვთის სამსჯავროები ქვეყნად არის. ცეცხლით, წყალდიდობითა და მიწისძვრით იგი ამ დედამიწის მცხოვრებთ აფრთხილებს თავისი მოახლოებული მოსვლის შესახებ. ახლოვდება დრო, როდესაც დადგება დიდი კრიზისი მსოფლიო ისტორიის განმავლობაში, როცა ღვთის მმართველობაში ყოველი მოძრაობა დაკვირვებული იქნება მძაფრი ინტერესითა და გამოუთქმელი შიშით. სწრაფი მონაცვლეობით ერთი მეორეს მიჰყვება ღვთის სამსჯავროები — ცეცხლი, წყალდიდობა და მიწისძვრა, ომთან და სისხლისღვრასთან ერთად.

„ო, ნეტავ ხალხმა უწყოდეს თავისი მონახულების ჟამი! მრავალნი არიან, რომელთაც ჯერ კიდევ არ სმენიათ ამ დროისთვის საცდელი ჭეშმარიტება. მრავალნი არიან ისინი, რომელთაც თანაც ღვთის სული იღვწის. ღვთის დამღუპველი სამსჯავროების დრო არის წყალობის ჟამი მათთვის, რომელთაც არ ჰქონიათ შესაძლებლობა შეეცნოთ, რა არის ჭეშმარიტება. სინაზით შეხედავს მათ უფალი. მისი მოწყალე გული შეიძვრის; მისი ხელი კვლავაც გაწვდილია სახსნელად, მაშინ როცა კარი დახურულია მათთვის, რომელთაც არ ისურვეს შესვლა.

ღვთის მოწყალეობა მის ხანგრძლივ სულგრძელებაში ვლინდება. იგი აკავებს თავის სამსჯავროებს და ელის, ვიდრე გაფრთხილების უწყება ყველასთვის გაიჟღერებს. ოჰ, ნეტავ ჩვენმა ხალხმა ისე შეიგრძნოს მათზე დაკისრებული პასუხისმგებლობა, როგორც შეჰფერით, რათა ქვეყნიერებას მოწყალეობის უკანასკნელი უწყება აუწყონ, რა საოცარი საქმე აღსრულდებოდა!“ მოწმობანი, ტომი 9, 97.

წინა მონაკვეთში მან მიუთითა, რომ „ღვთის დამღუპველი სამსჯავროების ჟამი არის მოწყალეობის ჟამი მათთვის, ვისაც არ ჰქონიათ შესაძლებლობა, შეეცნოთ, რა არის

ჭეშმარიტება.“ მომდევნო მონაკვეთში იგი დროის ამ პერიოდს მოიხსენიებს, როგორც „შევიწროების ჟამს.“

„ვიხილე, რომ წმიდა შაბათი არის და იქნება გამყოფი ზღუდე ღმერთის ჭეშმარიტ ისრაელსა და ურწმუნოთა შორის; და რომ შაბათი არის დიდი საკითხი, რათა გააერთიანოს ღვთის საყვარელ, მომლოდინე წმიდანთა გულები. და თუ ვინმე ირწმუნა, იცავდა შაბათს და იღებდა მასთან დაკავშირებულ კურთხევას, ხოლო შემდეგ მიატოვა იგი და დაარღვია წმიდა მცნება, ის თავისივე თავზე დახურავდა წმიდა ქალაქის კარიბჭეებს, ისეთივე უეჭველად, როგორც ის, რომ არსებობს ღმერთი, რომელიც ზეცაში მალა მეფობს. ვიხილე, რომ ღმერთს ჰყავს შვილები, რომელნიც ვერ ხედავენ და არ იცავენ შაბათს. მათ არ უარუყვიათ მასზე ნათელი. და შეჭირვების ჟამის დასაწყისში ჩვენ აღვივსეთ სულიწმიდით, როდესაც გამოვედით და უფრო სრულად ვქადაგებდით შაბათს. ამან განარისხა ეკლესია და სახელდებული ადვენტისტები, რადგან მათ ვერ შეძლეს შაბათის ჭეშმარიტების გაბათილება. და იმ დროს ღმერთის რჩეულებმა ყველამ ნათლად იხილა, რომ ჩვენ გვქონდა ჭეშმარიტება, და ისინი გამოვიდნენ და ჩვენთან ერთად აიტანეს დევნა.“ A Word to the Little Flock, 18, 19.

მიუხედავად იმისა, რომ მცირედ შეცვლილია, იგივე ახლახან მოხმობილი მონაკვეთი გვხვდება წიგნში Early Writings. იმ წიგნში იგი ურთავს განმარტებას თავის განცხადებას „გასაჭირის დროის“ შესახებ. A Word to the Little Flock იყო დიდი იმედგაცრუების შემდეგ, 1844 წლის 22 ოქტომბერს, იმედგაცრუებული, ერთგული მილერიტების პირველი გამოცემა, და ათწლეულების შემდეგ, როდესაც რედაქტორებმა იმ ბროშურის ნაწილები გამოიყენეს, რათა ისინი შეეტანათ წიგნში Early Writings, მათ დააზუსტეს, რომ „გასაჭირის დრო“, რომელზედაც იყო მითითებული, არ იყო შვიდი უკანასკნელი წყლული, რადგან როდესაც შვიდი უკანასკნელი წყლული იღვრება, სამართლებრივ განაჩენებში აღარ არის შეწყალება შერეული.

„1. 33-ე გვერდზე მოცემულია შემდეგი: ‘მე ვიხილე, რომ წმინდა შაბათი არის და იქნება განყოფილი ზღუდე ღვთის ჭეშმარიტ ისრაელსა და ურწმუნოებს შორის; და რომ შაბათი არის დიდი საკითხი, რათა გააერთიანოს ღვთის საყვარელ, მომლოდინე წმიდანთა გულები. მე ვიხილე, რომ ღმერთს ჰყავს შვილები, რომლებიც ვერ ხედავენ და არ იცავენ შაბათს. მათ არ უარუყვიათ მის შესახებ ნათელი. და გასაჭირის ჟამის დასაწყისში ჩვენ აღვივსენით სულიწმიდით, როცა გამოვედით და უფრო სრულად ვქადაგებდით შაბათს.’“

„ეს ხილვა მიეცა 1847 წელს, როდესაც შაბათის დამცველ ადვენტისტ ძმათა რიცხვი ძალზე მცირე იყო, და მათ შორისაც მხოლოდ მცირეთ თუ მიაჩნდათ, რომ მისი დაცვა იმდენად მნიშვნელოვანი იყო, რათა გაეწოდა ზღვარი ღვთის ხალხსა და ურწმუნოებს შორის. ახლა ამ ხილვის აღსრულების გამოჩენა იწყება. აქ მოხსენიებული „იმ გასაჭირის დროის დასაწყისი“ არ მიუთითებს იმ დროზე, როდესაც წყლულები გადმოიღვრება, არამედ მოკლე პერიოდზე უშუალოდ მანამდე, ვიდრე ისინი გადმოიღვრებოდეს, მაშინ, როცა ქრისტე საწმიდარშია. იმ დროს, როდესაც ხსნის საქმე დასასრულს უახლოვდება, გასაჭირი მოაწევს ქვეყანას,

და ერები განრისხდებიან, თუმცა შეკავებულნი იქნებიან, რათა მესამე ანგელოზის საქმეს ხელი არ შეეშალოს. იმ დროს მოვა „გვიანი წვიმა“, ანუ გამოცოცხლება უფლის თანდასწრებიდან, რათა ძალა მისცეს მესამე ანგელოზის ხმამაღალ ხმას და წმიდები მოამზადოს მდგრადობისათვის იმ პერიოდში, როდესაც შვიდი უკანასკნელი წყლული გადმოიღვრება.“ Early Writings, 85.

კვირადღის კანონის დადგენისას ამერიკის შეერთებულ შტატებში ეროვნულ განდგომილებას ეროვნული დაღუპვა მოჰყვება. იმ კვირადღის კანონთან დაკავშირებით ადვენტიზმი ამერიკის შეერთებულ შტატებში ორ კლასად გაიყოფა: ერთი მხეცის ნიშანს მიიღებს, მეორე კი — ღვთის ბეჭედს. ამერიკის შეერთებული შტატების ეროვნული დაღუპვა წარმოდგენილია ეგვიპტის პირველი სამი წყლულით. ეს სასჯელები ადამიანის მადლის ჟამის დახურვამდე გრძელდება, ხოლო შემდეგ იღვრება შვიდი უკანასკნელი წყლული, რომლებიც მოწყალებასთან შეურეველია.

ჩემი აზრი ნაკლებად ეხება ეგვიპტის წინასწარმეტყველურ ისტორიას და მეტად იმ ფაქტს, რომ ელენ უაიტი ეგვიპტეს ასახელებს იმ ერის სიმბოლოდ, რომელიც მთელ მსოფლიოს აიძულებს მიიღოს მხეცის ნიშანი; რადგან ამით იგი დასაწყისს იყენებს დასასრულის საილუსტრაციოდ, რაც იესოს, როგორც ალფასა და ომეგას, წინასწარმეტყველური ხელწერაა. გამოსვლის ისტორიაში, როდესაც უფალი ძველ ისრაელთან აღთქმაში შედის, იგი თავს ახალი სახელით წარმოგვიდგენს.

მაშინ უთხრა უფალმა მოსეს: ახლა იხილავ, რას ვუყოფ ფარაონს; რადგან ძლიერი ხელით გაუშვებს მათ და ძლიერი ხელით განდევნის მათ თავისი ქვეყნიდან.

და ღმერთმა უთხრა მოსეს და მიმართა მას: მე ვარ უფალი; და გამოვეცხადე აბრაამს, ისაკს და იაკობს, როგორც ყოვლადძლიერი ღმერთი, მაგრამ ჩემი სახელით — იეჰოვა — მათთვის ცნობილი არ ვყოფილვარ.

და მე დავუდგინე მათთან ჩემი აღთქმაც, რათა მიმეცა მათთვის ქანაანის ქვეყანა, მათი ხიზნობის ქვეყანა, სადაც მდგმურები იყვნენ. და მე გავიგონე აგრეთვე ისრაელის ძეთა კვნესა, რომელთაც ეგვიპტელები მონობაში ამყოფებენ; და გავიხსენე ჩემი აღთქმა. ამიტომ უთხარი ისრაელის ძეთ: მე ვარ უფალი, და მე გამოგიყვანთ ეგვიპტელთა ტვირთქვეშობიდან, და გიხსნით მათი მონობიდან, და გამოგისყიდით გაწვდილი მკლავითა და დიდი სასჯელებით. და მიგიღებთ ჩემთვის ერად, და ვიქნები თქვენთვის ღმერთი; და შეიცნობთ, რომ მე ვარ უფალი, თქვენი ღმერთი, რომელიც გამოგიყვანთ ეგვიპტელთა ტვირთქვეშობიდან. და შეგიყვანთ იმ ქვეყანაში, რომლის მოცემაც ფიცით აღვუთქვი აბრაამს, ისაკს და იაკობს; და მოგცემთ მას სამკვიდროდ: მე ვარ უფალი.

და ასე უთხრა მოსემ ისრაელის ძეთ; მაგრამ მათ არ ისმინეს მოსესი სულის შემუსვრილობისა და სასტიკი მონობის გამო. გამოსვლა 6:1–9.

უფალი აქ მოსეს თავისი აღთქმის წარმომადგენლად წარმოგვიდგენს, როგორც იაკობს, ისაკსა და აბრაამს. მოსეს ისტორიის დრომდე სახელი JEHOVAH უცნობი იყო აბრაამისა და მისი შთამომავლებისთვის, და აბრაამის აღთქმის განახლების ისტორიაში, როდესაც ებრაელები ეგვიპტური მონობიდან უნდა ეხსნათ, უფალი თავის ხასიათზე ახალ

გამოცხადებას წარმოაჩენს, რადგან სახელი წინასწარმეტყველურად ხასიათს გამოხატავს. როდესაც აბრაამი უფალთან აღთქმაში შევიდა, უფალმა მისი სახელი აბრაამად შეცვალა. ეგვიპტური მონობის წინასწარმეტყველების დასაწყისში აღთქმის ადამიანურ წარმომადგენელს სახელი შეეცვალა, ხოლო იმ წინასწარმეტყველების დასასრულს ღმერთმა საკუთარი თავისთვის ახალი სახელი წარმოადგინა.

აბრაამი მეთხუთმეტე თავში შევიდა აღთქმაში, და იქ წარმოდგენილ იქნა ეგვიპტური მონობის წინასწარმეტყველება ოთხასი წლის განმავლობაში. მეჩვიდმეტე თავში აბრაამს მიეცა წინადაცვეთის წესი და შეიცვალა მისი და სარას სახელები.

ოთხასი წლის შემდეგ მოსე აღდგა, რათა აღესრულებინა აბრაამის ოთხასწლიანი წინასწარმეტყველება. აბრაამი, ისაკი, იაკობი და მოსე ყველანი განასახიერებენ ას ორმოცდაოთხ ათასს, რომლებიც უკანასკნელ დღეებში უფალთან აღთქმაში შედიან.

„ამ დედამიწის ისტორიის უკანასკნელ დღეებში ღმერთის აღთქმა მის მცნებათა დამცველ ხალხთან უნდა განახლდეს.“ Review and Herald, February 26, 1914.

შაბათის დამცველთა შორის, რომლებიც მხეცის ნიშანს იღებენ, და შაბათის დამცველთა შორის, რომლებიც ღვთის ბეჭედს იღებენ, გამიჯვნა კვირადღის კანონით სრულდება. ეს გამიჯვნა წარმოდგენილია ათი ქალწულის იგავში.

„მათეს 25-ში მოცემული ათი ქალწულის იგავიც ასახავს ადვენტიისტი ხალხის გამოცდილებას.“ The Great Controversy, 393.

„ხშირად მიმითითებენ ათი ქალწულის იგავზე, რომელთაგან ხუთი გონიერი იყო, ხოლო ხუთი — უგუნური. ეს იგავი აღსრულდა და აღსრულდება უმცირეს დეტალამდე კი, რადგან მას განსაკუთრებული მისადაგება აქვს ამ დროისათვის და, მესამე ანგელოზის უწყების მსგავსად, აღსრულდა და განაგრძობს აწმყო ჭეშმარიტებად ყოფნას ჟამთა დასასრულამდე.“ Review and Herald, August 19, 1890.

იგავი აღსრულდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, როდესაც მილერიტული ისტორიის ბრძენი და უგუნური ქალწულნი განცალკევდნენ. ადვენტიზმის დასაწყისი ადვენტიზმის დასასრულს წარმოადგენს, ხოლო დასასრულისას განცალკევება ათი ქალწულის იგავის აღსრულებაა, და ეს განცალკევება დასასრულისას კვირა დღის კანონის მიერ არის გამოწვეული.

„კვლავაც, ეს იგავები ასწავლის, რომ სამსჯავროს შემდეგ აღარ იქნება გამოცდის დრო. როდესაც სახარების საქმე დასრულდება, მაშინვე მოჰყვება კეთილსა და ბოროტს შორის გამიჯვნა, და თითოეული ჯგუფის ხვედრი სამუდამოდ განისაზღვრება.“ Christ's Object Lessons, 123.

ათი ქალწულის იგავი მიუთითებს, რომ ადვენტიზმის ბრძენ ქალწულნი იღებენ ღვთის ბეჭედს, ხოლო ადვენტიზმის უგუნურ ქალწულნი შეერთებულ შტატებში კვირა დღის კანონის დროს იღებენ მხეცის ნიშანს. უგუნური ქალწულნი აგრეთვე წარმოდგენილნი არიან, როგორც ლაოდიკიელნი.

„ეკლესიის მდგომარეობა, რომელსაც უგუნური ქალწულები წარმოადგენენ, აგრეთვე მოხსენიებულია, როგორც ლაოდიკიის მდგომარეობა.“ Review and Herald, August 19, 1890.

უკანასკნელ დღეებში, როდესაც ღმერთი განაახლებს თავის აღთქმას თავისი მცნებების დამცველ ხალხთან, ღმერთი გამოავლენს თავის ახალ სახელს, როგორც ეს მოიქცა მაშინ, როდესაც მოსეს დროს აღთქმა განაახლა. უგუნური ქალწულების მდგომარეობა ის არის, რომ მათ ზეთი არა აქვთ, ხოლო ლაოდიკიელთა მდგომარეობა ის არის, რომ ისინი მეტისმეტად ბრმანი არიან იმის დასანახად, რომ ზეთი არა აქვთ. ცხადია, თუ უგუნური ქალწულები ლაოდიკიელები არიან, მაშინ ბრძენი ქალწულები ფილადელფიელები არიან.

და ფილადელფიის ეკლესიის ანგელოზს მისწერე: ამას ამბობს წმიდა, ჭეშმარიტი, რომელსაც აქვს დავითის გასაღები, რომელიც აღებს და არავინ კეტავს, და კეტავს და არავინ აღებს: ვიცი შენი საქმენი; აჰა, შენ წინაშე დავდგი გახსნილი კარი, და ვერავინ დახურავს მას, რადგან მცირე ძალა გაქვს, და დაიმარხე ჩემი სიტყვა, და არ უარყავი ჩემი სახელი.

აჰა, მე ვქმნი მათ სატანის საკრებულოსაგან, რომელნიც ამბობენ, რომ იუდეველნი არიან, და არ არიან, არამედ ცრუობენ; აჰა, მე ვაიძულებ მათ, მოვიდნენ და თავყვანი სცენ შენს ფერხთა წინაშე, და შეიცნონ, რომ მე შეგიყვარე შენ. რადგან შენ დაიმარხე სიტყვა ჩემი მოთმინებისა, მეც დაგიცავ შენ განსაცდელის ჟამისაგან, რომელიც მოვა მთელ ქვეყნიერებაზე, რათა გამოიცადონ დედამიწაზე მცხოვრებნი.

აჰა, მალე მოვალ: მტკიცედ დაიმარხე, რაც გაქვს, რათა არავინ წაგართვას შენი გვირგვინი. ვინც სძლევს, მას სვეტად დავადგენ ჩემი ღმერთის ტაძარში და იგი აღარასოდეს გავა გარეთ; და მასზე დავწერ ჩემი ღმერთის სახელს, და ჩემი ღმერთის ქალაქის სახელს, ახალი იერუსალიმისას, რომელიც ზეციდან ჩამოდის ჩემი ღმერთისაგან; და მასზე დავწერ ჩემს ახალ სახელს. ვისაც ყური აქვს, ისმინოს, რას ეუბნება სული ეკლესიებს. გამოცხადება 3:7–13.

ფილადელფიელნი წარმოადგენენ ას ორმოცდაოთხი ათასს და მათ აღთქმული აქვთ, რომ ღმერთი მათზე დაწერს თავის ახალ სახელს. როდესაც უფალი შევა აღთქმაში ას ორმოცდაოთხი ათასთან, იგი გამოაცხადებს თავის ახალ სახელს. აბრაამს უფალმა უთხრა, რომ იგი იყო ღმერთი ყოვლადმღიერი.

და როცა აბრაამი ოთხმოცდაცხრამეტი წლისა იყო, უფალი გამოეცხადა აბრაამს და უთხრა მას: მე ვარ ყოვლადმღიერი ღმერთი; იარე ჩემს წინაშე და იყავი სრულყოფილი. და დავდებ ჩემს აღთქმას ჩემსა და შენ შორის და მეტად გავამრავლებ შენს შთამომავლობას. ხოლო აბრაამი პირქვე დაემხო; და ღმერთი ელაპარაკებოდა მას და ეუბნებოდა: ჩემის მხრივ, აჰა, ჩემი აღთქმა შენთან არის, და მრავალი ერის მამა იქნები. აღარ დაგერქმევა შენი სახელი აბრაამი, არამედ შენი სახელი იქნება აბრაამი; რადგან მრავალი ერის მამად გაქცეი შენ. დაბადება 17:1–5.

როდესაც უფალი პირველად შევიდა აღთქმაში რჩეულ ხალხთან აბრაამის დროს, მან საკუთარი თავი გამოავლინა, როგორც ყოვლადმღიერი ღმერთი. როდესაც მან მოსეს

დროს განავითარა თავისი აღთქმითი ურთიერთობა, პირველად გამოავლინა საკუთარი თავი, როგორც იეჰოვა. როდესაც იესო მოვიდა, რათა ერთ კვირად აღთქმა დაემტკიცებინა მრავალთათვის, მან წარმოადგინა ღმერთის ახალი სახელი, რომელიც ძველ აღთქმაში მხოლოდ ერთხელ იყო მოხსენიებული, და ისიც ბაბილონელის მიერ.

მაშინ მეფე ნაბუქოდონოსორი გაოცდა, სასწრაფოდ წამოდგა, ალაპარაკდა და უთხრა თავის მრჩეველებს: განა სამი შეკრული კაცი არ ჩავაგდეთ ცეცხლის შუაგულში? მათ მიუგეს და უთხრეს მეფეს: ჭეშმარიტად, მეფეო. მან მიუგო და თქვა: აჰა, მე ვხედავ ოთხ თავისუფალ კაცს, რომლებიც ცეცხლის შუაგულში დადიან, და მათ ზიანი არ ადგათ; ხოლო მეოთხის სახე ჰგავს ღვთის ძეს. დანიელი 3:24, 25.

ძალიან ადვილია იმის დადგენა, რომ დანიელის მესამე თავი მიუთითებს შეერთებულ შტატებში საკვირაო კანონს. დანიელის მესამე თავში შადრაქი, მეშაქი და აბედნეგო წარმოადგენენ ასორმოცდაოთხ ათასს. ასორმოცდაოთხი ათასი ისინი არიან, ვინც უკანასკნელად განაახლებენ აღთქმას. დანიელის მესამე თავში ჩვენ ვხედავთ საკვირაო კანონისა და გვიანი წვიმის ისტორიის წინასწარმეტყველურ ილუსტრაციას. ქრისტე იყო და იქნება დევნის ცეცხლში თავის სამ ღირსეულთან ერთად, რომლებიც წარმოადგენენ არა მხოლოდ ასორმოცდაოთხ ათასს, არამედ აგრეთვე სამი ანგელოზის უწყებებს. ცეცხლში, რომელიც საკვირაო კანონის კრიზისს განასახიერებს, იგი იდენტიფიცირებულია თავისი ერთ-ერთი სახელით, და ეს არის სახელი, რომელიც ისტორიაში არ გამოჩნდებოდა მანამ, ვიდრე ქრისტე მოვიდოდა როგორც ღვთის ძე. მესამე თავის ილუსტრაციაში ჩვენ ვხედავთ მათ, ვინც ქვეყნიერების დასასრულს აღთქმას განაახლებენ, როგორ ურთიერთობენ ქრისტესთან საბოლოო კრიზისის დროს, და მას ჰქონდა სახელი, რომელიც არავინ იცოდა.

სანამ მეტისმეტად შორს გადავუხვევთ ჩვენი განხილვიდან, რომლის თანახმადაც ეგვიპტური გათავისუფლება წარმოადგენს საკვირაო კანონს შეერთებულ შტატებში, უნდა შევახსენოთ საკუთარ თავს, რომ ეგვიპტეში ათი წყლულიდან პირველის დაწყებამდე არსებობდა ჭეშმარიტი შაბათის საკითხზე აღელვება.

და ფარაონმა თქვა: აჰა, ქვეყნის ხალხი ახლა მრავალრიცხოვანია, და თქვენ ასვენებთ მათ თავიანთი ტვირთისაგან. და იმავე დღეს ფარაონმა უბრძანა ხალხის ზედამხედველებსა და მათ მოხელეებს, უთხრა: მეტად ნულარ მისცემთ ხალხს ნამჯას აგურის გასაკეთებლად, როგორც წინათ; თვითონ წავიდნენ და თვითონვე შეაგროვონ ნამჯა. და აგურთა რაოდენობა, რომელსაც წინათ აკეთებდნენ, მათვე დააკისრეთ; არაფერი მოაკლოთ მას, რადგან უქმობენ; ამიტომაც გაჰყვირიან და ამბობენ: წავიდეთ და მსხვერპლი შევწიროთ ჩვენს ღმერთს. მეტი სამუშაო დააკისრეთ ამ კაცებს, რათა იმაში იშრომონ და ცრუ სიტყვებს ნულარ მიაქცევენ ყურადღებას. და გამოვიდნენ ხალხის ზედამხედველები და მათი მოხელეები, და ელაპარაკნენ ხალხს, უთხრეს: ასე ამბობს ფარაონი: ნამჯას აღარ მოგცემთ. წადით, თვითონ მოიპოვეთ ნამჯა, სადაც იპოვით; მაგრამ თქვენი სამუშაოდან არაფერია შესამცირებელი. და გაიფანტა ხალხი ეგვიპტის მთელ ქვეყანაში, რათა ნამჯის ნაცვლად ბზეკალი შეეგროვებინათ. და ზედამხედველები აჩქარებდნენ მათ და ეუბნებოდნენ: შეასრულეთ თქვენი საქმე, თქვენი ყოველდღიური დავალება, ისე

როგორც მაშინ, როცა ნამჯა იყო. და ისრაელის ძეთა მოხელეები, რომლებიც ფარაონის ზედამხედველებს ჰყავდათ მათზე დაყენებული, ცემეს და ჰკითხეს: რატომ არ შეასრულეთ თქვენი ნორმა აგურის კეთებაში როგორც გუშინ, ისე დღესაც, როგორც წინათ? მაშინ ისრაელის ძეთა მოხელეები მივიდნენ და შეჰლადადეს ფარაონს, უთხრეს: რატომ ექცევი ასე შენს მსახურებს? ნამჯა არ ეძლევა შენს მსახურებს, და ჩვენ გვეუბნებიან: აკეთეთ აგური; და აჰა, შენი მსახურები იცემებიან, ხოლო დანაშაული შენსავე ხალხშია. მაგრამ მან თქვა: უქმები ხართ, უქმები; ამიტომაც ამბობთ: წავიდეთ და მსხვერპლი შევწიროთ უფალს. ახლა კი წადით და იმუშავეთ; რადგან ნამჯა არ მოგეცემათ, ხოლო აგურთა დადგენილ რაოდენობას მაინც ჩააბარებთ. და ისრაელის ძეთა მოხელეებმა დაინახეს, რომ მძიმე მდგომარეობაში იყვნენ, მას შემდეგ, რაც ითქვა: თქვენს ყოველდღიურ ნორმაში თქვენი აგურებიდან არაფერი მოაკლდებათ. გამოსვლა 5:5–19.

კვირის კანონის შემოღებამდე გაძლიერდება მღელვარება მათ წინააღმდეგ, ვინც მეშვიდე დღის შაბათს იცავს, ისევე როგორც ეგვიპტის წყლულების მოახლოების ჟამს ხდებოდა. მოსე იყო ის, ვისაც როგორც ეგვიპტელები, ისე ებრაელებიც მიიჩნევდნენ ყველა ამ უბედურების გამომწვევად, ზუსტად ისე, როგორც ახაბმა ელიას დასდო ბრალი.

და იყო, როცა ახაბმა ელია იხილა, უთხრა ახაბმა მას: შენ ხომ არა ხარ ის, ვინც ისრაელს აშფოთებს? ხოლო მან მიუგო: მე არ ამიშფოთებია ისრაელი; არამედ შენ და მამაშენის სახლმა, რადგან მიატოვეთ უფლის მცნებანი და შენ ბაალებს გაჰყევი. 3 მეფეთა 18:17, 18.

მოსეს ამბავი კვირა-დღის კანონის ისტორიას ასახავს, ხოლო ელიას ამბავი კვირა-დღის კანონის ისტორიას ასახავს. ერთადაც და ცალ-ცალკეც, მოსე და ელია სიმბოლოები არიან. ქრისტეს ფერისცვალებისას ისინი ერთად წარმოადგენდნენ ას ორმოცდაოთხი ათასს, რომელნიც არ კვდებიან, და მათ, რომელნიც უფალში კვდებიან. მოსე აღდგა, ელია კი არასოდეს მომკვდარა. ისინი აგრეთვე ის ორი წინასწარმეტყველნი არიან, რომელნიც გამოცხადების მეთერთმეტე თავში ხალხის მტანჯველებად არიან წარმოდგენილნი. მრავალი ჭეშმარიტება არის წარმოდგენილი მოსესა და ელიას მიერ, როგორც სიმბოლოებით, და იმედი გვაქვს, ამას მოგვიანებით შევხებით.

აჰა, მე მოგივლენთ თქვენ ელია წინასწარმეტყველს უფლის დიდი და საშინელი დღის მოსვლამდე; და იგი მამათა გულს შვილებისაკენ მოაქცევს და შვილთა გულს — მათი მამებისაკენ, რათა არ მოვიდეს და წყევლით არ დაგვკრა ქვეყანა. მალაქია 4:5, 6.

სანამ ადამიანთა გამოსაცდელი დრო დაიხურებოდა, „წინასწარმეტყველი ელია“ უნდა გამოჩნდეს განსაკუთრებული უწყებით, რომელიც „მამების გულს შვილებისაკენ მიაქცევს და შვილების გულს — მამებისაკენ.“ ყველა წინასწარმეტყველი მოწმობს ქვეყნის აღსასრულზე, და ყველა ერთმანეთთან თანხმობაშია.

და წინასწარმეტყველთა სულები წინასწარმეტყველებსვე ემორჩილებიან. რადგან ღმერთი უწესრიგობის კი არა, არამედ მშვიდობის ღმერთია, როგორც წმიდათა ყველა ეკლესიაში. 1 კორინთელთა 14:32, 33.

ელიას უწყება მოდის უფლის დიდი და საშინელი დღის უწინარეს; ამიტომ იგი სწორედ ისავე განსაკუთრებული უწყებაა გამოცხადების წიგნში, რომელიც წარმოდგენილია როგორც „იესო ქრისტეს გამოცხადება“. როდესაც „ჟამი ახლოს არის“, ელიას განსაკუთრებული უწყება უჩვენებს ღმერთის „მსახურებს იმას, რაც მალე უნდა მოხდეს“.

იესო ქრისტეს გამოცხადება, რომელიც ღმერთმა მისცა მას, რათა ეჩვენებინა თავისი მონებისთვის, რაც მალე უნდა მოხდეს; და მან გაგზავნა და თავისი ანგელოზის მიერ აუწყა ეს თავის მონას იოანეს: რომელმაც დაამოწმა ღვთის სიტყვა, იესო ქრისტეს მოწმობა და ყოველივე, რაც იხილა. ნეტარია ის, ვინც კითხულობს, და ისინი, ვინც ისმენენ ამ წინასწარმეტყველების სიტყვებს და იცავენ მასში დაწერილს, რადგან ჟამი ახლოა. გამოცხადება 1:1–3.

გაითვალისწინეთ, რომ როდესაც მალაქია ელიას სიმბოლოდ იყენებს, იგი პირდაპირ მიუთითებს მცნებათა დაცვაზე.

გახსოვდეთ მოსეს, ჩემი მსახურის, რჯული, რომელიც მას ვუბრძანე ხორებში მთელი ისრაელისათვის, წესდებებითა და სამართალით. აჰა, მე მოგივლენთ თქვენ ელია წინასწარმეტყველს უფლის დიდი და საშინელი დღის მოსვლამდე; და იგი მიაქცევს მამათა გულს შვილებისაკენ და შვილთა გულს — მათ მამებისაკენ, რათა არ მოვიდეს და არ ვცემო ქვეყანა წყევლით. მალაქია 4:4–6.

ეს სამი მუხლი ძველი აღთქმის უკანასკნელია და შეიცავს ძველი აღთქმის საბოლოო აღთქმას, აგრეთვე ათი მცნების დაცვის ხაზგასმას. გამოცხადების წიგნში შვიდი „ნეტარებაა“ და უკანასკნელი მათგანი არის ნეტარება მათზე, ვინც იცავს ათ მცნებას.

მე ვარ ალფა და ომეგა, დასაბამი და დასასრული, პირველი და უკანასკნელი. ნეტარნი არიან ისინი, რომელნიც იცავენ მის მცნებებს, რათა ჰქონდეთ უფლება სიცოცხლის ხეზე და ქალაქში შევიდნენ კარიბჭეთა გავლით. გამოცხადება 22:13, 14.

ძველი აღთქმის უკანასკნელი დაპირება მოგვიწოდებს, „გავიხსენოთ“ ათი მცნება, მაგრამ ამით განსაკუთრებულად უსვამს ხაზს იმ ერთ მცნებას, რომელიც შეიცავს ბრძანებას — „გახსოვდეს“.

გახსოვდეს შაბათის დღე, რათა წმიდად დაიცვა იგი. ექვს დღეს იშრომებ და გააკეთებ მთელ შენს საქმეს; ხოლო მეშვიდე დღე არის შაბათი უფლისა, შენი ღვთისა: იმ დღეს არ გააკეთო არავითარი საქმე — არც შენ, არც შენმა ვაჟმა, არც შენმა ასულმა, არც შენმა მონამ, არც შენმა მხევალმა, არც შენმა პირუტყვმა, და არც შენმა ხიზანმა, რომელიც შენს კარიბჭეთა შორისაა. რადგან ექვს დღეში შექმნა უფალმა ცა და მიწა, ზღვა და ყოველივე, რაც მათშია, ხოლო მეშვიდე დღეს დაისვენა; ამიტომ აკურთხა უფალმა შაბათის დღე და წმიდა ჰყო იგი. გამოსვლა 20:8–11.

ძველი და ახალი აღთქმის უკანასკნელი აღთქმა ხაზს უსვამს ღვთის მცნებებს, განსაკუთრებული გამოკვეთით — მეშვიდე დღის შაბათს. მალაქია ამბობს: „გახსოვდეთ“, ხოლო იოანე გვამცნობს, რომ ამის მოქმედებით კურთხეულნი ხართ. მეშვიდე დღის შაბათი აღნიშნავს ღვთის ქმნილებას და მის შემოქმედებით ძალას.

შაბათი ასევე ხდება დავის საგანი დედამიწის ისტორიის უკანასკნელ დღეებში. როდესაც იოანე აღრიცხავს „კურთხევას“ მათზე, ვინც მის მცნებებს იცავს, იგი უბრალოდ აღრიცხავს იმას, რაც გამოაცხადა იესომ — ალფამ და ომეგამ, დასაწყისმა და დასასრულმა, პირველმა და უკანასკნელმა. ამიტომ, ახალი აღთქმის უკანასკნელი აღთქმა დაკავშირებულია მეშვიდე დღის შაბათთან, აგრეთვე ღვთაებრიობის იმ თვისებასთან, რომელიც დასასრულს დასაწყისით განსაზღვრავს.

დაბადებაში მოხსენიებული პირველი ჭეშმარიტება, რომლის მნიშვნელობაც არის „დასაბამები“, განსაზღვრავს შემოქმედს, ქმნილებას და განსაკუთრებულ აქცენტს აკეთებს შაბათზე. ყოველივე ერთად, მცნებას მცნებაზე მიმატებით, ძველი აღთქმის დასაწყისი და როგორც ძველი, ისე ახალი აღთქმის დასასრული ხაზს უსვამს ღმერთს, როგორც შემოქმედს, ათ მცნებას, შაბათის მცნებას და იმას, რომ იესო არის დასაბამი და დასასრული.

ძველი აღთქმის უკანასკნელ აღთქმაში მალაქია წინასწარმეტყველ ელიას სიმბოლოდ იყენებს, და სწორედ იგი იყო ის წინასწარმეტყველი, რომელმაც იეზეხელსა და ახაბს დაუპირისპირდა. გამოცხადების წიგნი იეზეხელს პაპობის სიმბოლოდ იყენებს, ხოლო ათ მეფეს — გაერთიანებული ერების სიმბოლოდ. ელიის დაპირისპირება ახაბთან და იეზეხელთან წარმოადგენს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაპირისპირებას გაერთიანებულ ერებთან, რომელსაც ძალას აძლევს შეერთებული შტატები და რომელსაც წარმართავს პაპობა. როგორც ისრაელის ათი ჩრდილოეთის ტომის მეფე, ახაბი წარმოადგენდა მმართველ ძალაუფლებას ათ ტომზე; ამგვარად იგი წინასახავს, რომ შეერთებული შტატები (ახაბი) აძლიერებს გაერთიანებულ ერებს (ათი ტომი, ანუ ათი მეფე გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავში), რათა მათ პაპობისთვის (იეზეხელი) განახორციელონ შაბათის დამცველთა დევნა. როდესაც მალაქია ელიას იყენებს იმ უწყების წარმოსადგენად, რომელიც უფლის დიდი და საშინელი დღის წინ მოდის, ელია წარმოადგენს მათ, ვისაც თანამედროვე რომი (გველი, მხეცი და ცრუწინასწარმეტყველი) დევნის, როგორც მას იეზეხელი სამნახევარი წლის განმავლობაში დევნიდა. მალაქიას 4:4-ში სიტყვის „გაიხსენეთ“ გამოყენებით შაბათის გამოკვეთა ამატებს კვირადღის კანონის კრიზისს მალაქიას მიერ ილუსტრირებულ წინასწარმეტყველურ სცენარს.

ძველი აღთქმის დასაწყისისა და ძველი აღთქმის დასასრულის შედარებით გადმოცემულ ჭეშმარიტებათა განხილვას კიდევ ბევრად მეტი უნდა დაემატოს, ხოლო შემდეგ — ბიბლიის დასაწყისისა და ბიბლიის დასასრულის შედარებასაც. დაბადების წიგნში ჩვენ გვყავს შემოქმედი, ქმნილება და შაბათი, რომელიც ქმნილებას იხსენებს. მალაქიაში შაბათის მცნება წარმოჩენილია როგორც კრიზისის განმსაზღვრელი საკითხი, რომელსაც მოჰყვება ადამიანთა გამოცდის ვადის დახურვა და შვიდი უკანასკნელი წყლული, ანუ, როგორც ამას მალაქია უწოდებს, „უფლის დიდი და საშინელი დღე“. ელია წარმოადგენს ღვთის ხალხს, რომელიც მომაკვდავ სამყაროს მესამე ანგელოზის უწყებას უქადაგებს.

„დღეს, ელიასა და იოანე ნათლისმცემლის სულითა და ძალით, ღვთის მიერ დადგენილი მაცნეები სამსჯავროსკენ მიმავალი სამყაროს ყურადღებას მიმართავენ

იმ საზეიმო მოვლენებისაკენ, რომლებიც მალე უნდა აღსრულდეს მადლის დროის უკანასკნელ საათებთან და ქრისტე იესოს, როგორც მეფეთა მეფისა და უფალთა უფლის, გამოცხადებასთან დაკავშირებით.“ Prophets and Kings, 715, 716.

ბიბლიის დასაწყისი, რომელიც იმავდროულად ძველი აღთქმის დასაწყისიც არის, იმავე ამბავს განსაზღვრავს, როგორც ორივე აღთქმის დასასრულს; მაგრამ ყოველ დასაწყისსა და დასასრულს თავისი ჭეშმარიტება აქვს, რათა ხაზი გაუსვას მას და წვლილი შეიტანოს უწყების გადმოცემაში. დაბადებაში ყურადღება ღმერთის მოქმედებებზეა გამახვილებული; მალაქიაში კი ყურადღება იმ უწყებაზეა გამახვილებული, რომელიც მოახლოებული კრიზისის შესახებ აფრთხილებს. გამოცხადების დასასრული აღფასა და ომეგას წარმოაჩენს. ახალი აღთქმის პირველ წიგნში ვკითხულობთ შემდეგს.

წიგნი იესო ქრისტეს წარმომავლობისა, დავითის ძისა, აბრაამის ძისა.

აბრაამმა შვა ისაკი; და ისაკმა შვა იაკობი; და იაკობმა შვა იუდა და მისი ძმები; და იუდამ თამარისაგან შვა ფარესი და ზარა; და ფარესმა შვა ესრომი; და ესრომმა შვა არამი; და არამმა შვა ამინადაბი; და ამინადაბმა შვა ნაასონი; და ნაასონმა შვა სალმონი; და სალმონმა რაქაბისაგან შვა ბოოზი; და ბოოზმა რუთისაგან შვა ობედი; და ობედმა შვა იესე; და იესემ შვა დავით მეფე; და დავით მეფემ შვა სოლომონი მისიანგან, ვინც იყო ურიას ცოლი; და სოლომონმა შვა რობოამი; და რობოამმა შვა აბია; და აბიამ შვა ასა; და ასამ შვა იოსაფატი; და იოსაფატმა შვა იორამი; და იორამმა შვა ოზია; და ოზიამ შვა იოათამი; და იოათამმა შვა აქაზი; და აქაზმა შვა ეზეკია; და ეზეკიამ შვა მანასე; და მანასემ შვა ამონი; და ამონმა შვა იოსია; და იოსიამ შვა იეჟონია და მისი ძმები ბაბილონში გადასახლების ჟამს; და ბაბილონში გადასახლების შემდეგ იეჟონიამ შვა სალათიელი; და სალათიელმა შვა ზორობაბელი; და ზორობაბელმა შვა აბიუდი; და აბიუდმა შვა ელიაკიმი; და ელიაკიმმა შვა აზორი; და აზორმა შვა სადოკი; და სადოკმა შვა აქიმი; და აქიმმა შვა ელიუდი; და ელიუდმა შვა ელეაზარი; და ელეაზარმა შვა მათთან; და მათთანმა შვა იაკობი; და იაკობმა შვა იოსები, ქმარი მარიამისა, რომლისგან იშვა იესო, რომელსაც ეწოდება ქრისტე.

ამრიგად, აბრაამიდან დავითამდე ყველა თაობა არის თოთხმეტი თაობა; და დავითიდან ბაბილონში გადასახლებამდე — თოთხმეტი თაობა; და ბაბილონში გადასახლებიდან ქრისტემდე — თოთხმეტი თაობა.

იესო ქრისტეს შობა ასე იყო: როცა დედა მისი, მარიამი, იოსებზე იყო დანიშნული, ვიდრე ისინი შეერთდებოდნენ, აღმოჩნდა, რომ იგი სულიწმიდისაგან იყო მუცლადღებული. მაშინ იოსებმა, მისმა ქმარმა, როგორც მართალმა კაცმა, და რაკი არ სურდა, იგი საჯარო სამარცხვინოდ ექცია, განიზრახა ფარულად გაეშვა იგი. მაგრამ როცა ამაზე ფიქრობდა, აჰა, უფლის ანგელოზი გამოეცხადა მას სიზმარში და უთხრა: იოსებ, დავითის ძეო, ნუ გეშინია, მარიამი, შენი ცოლი, შეირთო, რადგან რაც მასში არის მუცლადღებული, სულიწმიდისაგან არის.

და შობს ძეს, და უწოდებ მას სახელს იესოს, რადგან იგი იხსნის თავის ხალხს მათ ცოდვათაგან. ეს ყოველივე მოხდა, რათა აღსრულებულიყო, რაც უფლისაგან იყო

ნათქვამი წინასწარმეტყველის მიერ, რომელიც ამბობს: აჰა, ქალწული მუცლად იღებს და შობს ძეს, და უწოდებენ მას სახელს ემანუელს, რაც თარგმანებით ნიშნავს: ღმერთი ჩვენთან. მაშინ იოსებმა, ძილისაგან აღდგომილმა, ისე მოიქცა, როგორც უბრძანა მას უფლის ანგელოზმა, და მოიყვანა თავისი ცოლი; და არ იცნო იგი, ვიდრე არ შვა თავისი პირმშო ძე; და უწოდა მას სახელი იესო. მათე 1:1-25.

ახალი აღთქმის დასაწყისი ეთანხმება ძველი აღთქმის დასაწყისსა და დასასრულს, აგრეთვე ახალი აღთქმის დასასრულს, რადგან იგი ხაზს უსვამს ღვთის შემოქმედებით ძალას; ვინაიდან ის ძალა, რომელიც ქრისტემ გამოიყენა ექვს დღეში ყოველივეს შესაქმნელად, სწორედ იგივე ძალაა, რომელსაც იგი იყენებს, რათა „იხსნას თავისი ხალხი მათი ცოდვებისგან.“ სიტყვა „ემანუელი“, როგორც ეს მონაკვეთი ესაიას წერილებიდან იმოწმებს, ნიშნავს: „ღმერთი ჩვენთანაა.“ იგი მკვიდრობს თავის ხალხში იმით, რომ თავის ღვთაებრივ ბუნებას ჩვენს ადამიანურ ბუნებას უერთებს, და სწორედ ეს იყო ის შეერთება, რომელიც მან აღასრულა, როდესაც მარიამში განხორციელდა.

„ღვთის მოთხოვნის საზომს სრულყოფილ მორჩილებაზე ნაკლები ვერ დააკმაყოფილებს. მას თავისი მოთხოვნები გაურკვევლად არ დაუტოვებია. მას არაფერი დაუდგენია ისეთი, რაც აუცილებელი არ იყოს ადამიანის მასთან ჰარმონიაში მოსაყვანად. ჩვენ ცოდვილებს უნდა მივუთითებდეთ მის ხასიათის იდეალზე და მივუძღოდეთ მათ ქრისტესთან, რომლის მაღლითაც მხოლოდ არის შესაძლებელი ამ იდეალის მიღწევა.

„მხსნელმა საკუთარ თავზე იტვირთა კაცობრიობის უძლურებანი და უცოდველი ცხოვრებით იცხოვრა, რათა ადამიანებს არ შეშინებოდათ, თითქოს ადამიანური ბუნების სისუსტის გამო მათ ვერ შეძლებდნენ ძლევას. ქრისტე მოვიდა, რათა ჩვენ გავმხდარიყავით „ღვთიური ბუნების თანაზიარნი“, და მისი ცხოვრება აცხადებს, რომ კაცობრიობა, ღვთაებრიობასთან შეერთებული, ცოდვას არ სჩადის.“ Ministry of Healing, 180.

ახალი აღთქმის დასაწყისი გვიჩვენებს, სად, როდის და რატომ იკისრა იესომ ჩვენი ადამიანური ბუნება. ეს მან გააკეთა იმის საჩვენებლად, რომ ადამიანური ძალა, შეერთებული ღვთიურ ძალასთან, არ სცოდავს. ცოდვა არის რჯულის დარღვევა, რომლის შესახებაც ძალაქია ამბობს, რომ უნდა „გვახსოვდეს“. იოანე გვამცნობს, რომ ისინი, ვინც იცავენ რჯულს და, მაშასადამე, არ სცოდავენ, შეძლებენ ზეციური კარიბჭეებით შესვლას. მათე მიუთითებს, რომ ცოდვილს შეუძლია დაძლიოს ცოდვა, როგორც ქრისტემ დაძლია. როდესაც ქრისტე ჩვენშია (დიდების სასოება), ჩვენშია ის შემოქმედებითი ძალა, რომელმაც სამყარო შექმნა. ეს შესაძლებლობა მოეცა იმით, რომ ქრისტემ არჩია ადამიანურ ოჯახში შემოსვლა და მარადისობის დანარჩენი ხანის განმავლობაში გამხდარიყო არა მხოლოდ ძე ღვთისა, არამედ ძეც კაცისა.

გამოცხადების წიგნიდან, ადამიანთა გამოცდის დროის დახურვამდე სულ ცოტა ხნით ადრე, ღვთის ერს ეხსენება ჭეშმარიტების განსაკუთრებული უწყება. ეს განსაკუთრებული უწყება ასევე არის ძალაქიას „ელიას უწყება“, რომელიც ცხადდება „უფლის დიდი და საშინელი დღის“ წინ.

ორივე აღთქმის დასაწყისში და ახალი აღთქმის დასასრულში ჩვენ ვხედავთ, რომ ღმერთის განსაზღვრული თვისებებია გამოკვეთილი. დაბადების წიგნში იგი არის შემოქმედი, ხოლო გამოცხადების დასასრულს — ალფა და ომეგა. ახალი აღთქმის დასაწყისში იგი ხდება ძე კაცისა. ხოლო ძველი აღთქმის დასასრულში ჩვენ ვპოულობთ იმ პრინციპს, რომელსაც მაცნე ელია იყენებს იმ უწყების აღსასრულებლად, რომელსაც იგი ქადაგებდა, როგორც მამათა გულების მოქცევას შვილებისკენ და პირიქით.

წინასწარმეტყველური პრინციპი, რომელსაც ელია თავის გამაფრთხილებელ უწყებაში იყენებს, სწორედ ის არის, რისი გაკეთებაც იოანეს გამოცხადებაში ებრძანა. ელია „მოაქცევს მამათა გულს შვილებისაკენ და შვილთა გულს—მამებისაკენ“, ხოლო იოანეს ეთქვა, დაეწერა ის, რაც მაშინ იყო, და ამით იგი ერთდროულად დაწერდა იმასაც, რაც უნდა მოსულიყო. იოანე გამოყენებულ იქნა იმის საჩვენებლად, თუ როგორ მოქმედებს ალფისა და ომეგას პრინციპი წინასწარმეტყველურ სიტყვაში, და ელია თავის უწყებას იმავე პრინციპზე დააფუძნებს. როდესაც ბიბლიის დასაწყისს მის დასასრულს ვადარებთ, ჩვენ ძველს ახალთან ვადარებთ. მამა თავისი შვილის დასაწყისია, ხოლო შვილი—მამის დასასრული. ას ორმოცდაოთხი ათასი აბრაამის შვილთა უკანასკნელი თაობაა, და ისტორია, რომელშიც ღმერთი აბრაჰამთან აღთქმაში შევიდა, სახეობრივად ასახავს იმ ისტორიას, როდესაც ღმერთი ამ აღთქმას ას ორმოცდაოთხ ათასთან განაახლებს.

ამიტომ ეს არის რწმენით, რათა იყოს მადლით; რათა აღთქმა მტკიცე იყოს მთელი თესლისათვის; არა მხოლოდ იმისათვის, რომელიც რჯულისაგან არის, არამედ იმისთვისაც, რომელიც აბრაამის რწმენისაგან არის; რომელიც არის ჩვენი ყველას მამა. რომაელთა 4:16.

ელიას უწყება წარმოადგენს ალფისა და ომეგის პრინციპს, რადგან მამები არიან ალფა, ხოლო შვილები — ომეგა. ელიას უწყება მიაქცევდა მამების გულებს შვილებისკენ. ქრისტემ იოანე ნათლისმცემელი ელიად გამოაცხადა, ხოლო ელენ უაიტმა უილიამ მილერი როგორც ელიად, ისე იოანე ნათლისმცემლად განსაზღვრა. ყველა ამ წარმოდგენლობითი კაცის უწყება წარმოდგენილი იყო, როგორც მამების გულების მიქცევა შვილებისკენ და პირიქით. ეს საქმე წარმოადგენს უწყების მოქმედების შედეგს, როდესაც იგი ადამიანთა გულებს მათ ზეციერ მამას მიუქცევს, მაგრამ იგი მეტსაც ნიშნავს, რადგან ეს არის ამ საქმის სიმბოლო. ბიბლიურ წინასწარმეტყველებაში სიმბოლოებს ერთზე მეტი მნიშვნელობა აქვთ და მათი დადგენა კონტექსტის მიხედვით უნდა მოხდეს.

„რა იყო ის, რამაც იოანე ნათლისმცემელი დიდად აქცია? მან გონება დაუხურა იუდეველი ერის მოძღვართა მიერ შეთავაზებული ტრადიციის მასას და გახსნა იგი იმ სიბრძნისათვის, რომელიც ზემოდან მოდის. მის დაბადებამდე სულიწმიდამ იოანეს შესახებ დაამოწმა: „იგი დიდი იქნება უფლის წინაშე, ღვინოსა და თაფლს არ დალევს, და სულიწმიდით აღივსება... და ისრაელის ძეთაგან მრავალს მოაქცევს უფლის, მათი ღმერთის, მიმართ. და მის წინაშე ივლის ელიას სულითა და ძალით, რათა მამათა გულები შვილებისაკენ მოაქციოს, ხოლო ურჩნი — მართალთა სიბრძნისაკენ; რათა მოუმზადოს უფალს განმზადებული ერი.“ ლუკა 1:15–17.“

შეტყობინება ისეა განზრახული, რომ ისინი, ვინც მოსმენას აირჩევენ, თავიანთ გულებს ზეციური მამისკენ მოაქცევენ; თუმცა ძირითადი წინასწარმეტყველური პრინციპი, რომელიც გამაფრთხილებელი უწყების გადასაცემად იქნება გამოყენებული, ის იქნება, რომ ქრისტე არის ალფა და ომეგა, პირველი და უკანასკნელი, დასაბამი და დასასრული. ელიას უწყება დაფუძნებულია ღვთის წინასწარმეტყველური სიტყვის წარმოჩენაზე იმ თვალსაზრისით, რომ იესო ქრისტე არის ღვთის სიტყვა, და წესები, რომლებიც ბიბლიას განაგებენ, ასევე მისი ხასიათის თვისებებია.

„ღვთის კანონი იმდენადვე წმიდაა, რამდენადაც თავად ღმერთია. იგი არის მისი ნების გამოცხადება, მისი ხასიათის ანაბეჭდი, ღვთიური სიყვარულისა და სიბრძნის გამოხატულება. ქმნილების ჰარმონია დამოკიდებულია ყოველი არსების, ყოველივეს — ცოცხლისა და არაცოცხლის — სრულ თანხმობაზე შემოქმედის კანონთან. ღმერთმა დაადგინა კანონები მმართველობისათვის არა მხოლოდ ცოცხალ არსებათა, არამედ ბუნების ყოველი მოქმედებისაც. ყველაფერი დგას უცვლელი კანონების ქვეშ, რომელთა უგულბელყოფაც შეუძლებელია. მაგრამ მაშინ, როცა ბუნებაში ყოველივე ბუნებრივი კანონებით იმართება, მხოლოდ ადამიანი, დედამიწაზე მცხოვრებთაგან ყველა დანარჩენისგან განსხვავებით, ექვემდებარება ზნეობრივ კანონს. ადამიანს, ქმნილების გვირგვინს, ღმერთმა მისცა ძალა, რომ გაიგოს მისი მოთხოვნები, შეიმეცნოს მისი კანონის სამართლიანობა და კეთილმყოფელობა, აგრეთვე მისი წმიდა მოთხოვნები მის მიმართ; და ადამიანისაგან მოითხოვება შეურყეველი მორჩილება.“ პატრიარქები და წინასწარმეტყველნი, 53.

ყველაფერი (და ეს მოიცავს ბიბლიასაც, რადგან ბიბლია არის რაღაც, და თუ იგი არის რაღაც, მაშინ იგი ყველაფრის ნაწილია) ექვემდებარება დადგენილ კანონებს. ბიბლიას აქვს დადგენილი კანონები ანუ წესები, რომლებიც წარმართავს მის სწორ განმარტებას. ერთ-ერთი ეს წესი ის არის, რომ ბიბლია რაიმეს დასასრულს მის დასაწყისთან აიგივებს. იესო არის ღვთის სიტყვა, და იგი არის პირველი და უკანასკნელი, და ეს არის „დადგენილი კანონი“ და მისი ხასიათის თვისება.

ელიას ეს შესავალი გამოვიყენეთ იმის საჩვენებლად, რომ როგორც ძველი, ისე ახალი აღთქმის დასაწყისი და დასასრული ერთმანეთთან თანხმობაშია. ბიბლიის დასასრული, რომელიც ამავე დროს გამოცხადების წიგნის დასასრულიც არის, ასევე თანხმობაშია გამოცხადების დასაწყისთან. ერთი და იმავე ჭეშმარიტებათა ხუთი მოწმე, იმ პრინციპის საფუძველზე, რომელიც ღვთის ხასიათის თვისებაა, კერძოდ: ღვთის სიტყვა ყოველთვის საგნის დასასრულს ამავე საგნის დასაწყისით წარმოაჩენს. ეს სინამდვილე ნაწილია იმისა, რასაც ნიშნავს, რომ იესო ქრისტე არის ალფა და ომეგა.

„პატმოსის კუნძულზე მყოფ მოციქულ იოანეს ეკლესიის გამოცდილებასთან დაკავშირებული ღრმა და ამაღელვებელი მნიშვნელობის მოვლენები გაეხსნა. მის წინაშე ფიგურებსა და სიმბოლოებში იყო წარმოდგენილი განსაკუთრებული ინტერესისა და უდიდესი მნიშვნელობის თემები, რათა ღვთის ხალხს შეგნებული ცოდნა ჰქონოდა იმ საფრთხეებსა და ბრძოლებზე, რომლებიც მათ წინ ელოდათ.

ქრისტიანული სამყაროს ისტორია თვით ჟამთა აღსასრულამდე იოანეს გამოეცხადა. დიდი სიცხადით იხილა მან ღვთის ხალხის მდგომარეობა, საფრთხეები, ბრძოლები და საბოლოო ხსნა. იგი აღრიცხავს იმ უკანასკნელ უწყებას, რომელმაც უნდა მოამწიფოს დედამიწის სამკალი — ან როგორც ძნეები ზეციური საუნჯისთვის, ან როგორც კონები უკანასკნელი დღის ცეცხლისთვის.

ხილვაში იოანემ იხილა ის განსაცდელები, რომელთაც ღვთის ერი ჭეშმარიტების გულისთვის გადაიტანდა. მან დაინახა მათი ურყევი სიმტკიცე ღვთის მცნებათა დამორჩილებით აღსრულებაში, იმ შემავიწროებელი ძალების წინაშე, რომლებიც მათ დაუმორჩილებლობისკენ იძულებას ცდილობდნენ, და იხილა მათი საბოლოო გამარჯვება მხეცსა და მის ხატებაზე.

„დიდი წითელი გველეშაპის, ჯიქის მსგავსი მხეცისა და კრავისმაგვარი რქების მქონე მხეცის სიმბოლოების ქვეშ იოანეს წარმოუდგინეს მიწიერი მთავრობები, რომლებიც განსაკუთრებით იქნებოდნენ ჩაბმულნი ღვთის რჯულის გათელვასა და მისი ხალხის დევნაში. ეს ბრძოლა დროის აღსასრულამდე გრძელდება. ღვთის ხალხი, წმიდა დედაკაცითა და მისი შვილებით სიმბოლურად გამოსახული, მეტად უმცირესობაში იყო წარმოდგენილი. უკანასკნელ დღეებში მხოლოდ ნატამალი კვლავ არსებობდა. მათ შესახებ იოანე ამბობს, რომ არიან ისინი, „რომელნიც იცავენ ღვთის მცნებებს და აქვთ იესო ქრისტეს მოწმობა.“

„წარმართობის გზით, ხოლო შემდეგ — პაპობის მეშვეობით, სატანა მრავალი საუკუნის განმავლობაში ავლენდა თავის ძალაუფლებას იმ მიზნით, რომ მიწის პირიდან აღეგავა ღვთის ერთგული მოწმეები. წარმართებსა და პაპისტებს ერთი და იგივე გველეშაპის სული ამოძრავებდათ. მათ შორის განსხვავება მხოლოდ ის იყო, რომ პაპობა, ღმერთის მსახურების მოჩვენებით, უფრო საშიში და სასტიკი მტერი იყო. რომანიზმის მეშვეობით სატანამ მსოფლიო ტყვედ ჩაიგდო. ღვთის სახელით წოდებული ეკლესია ამ ცდუნების რიგებში იქნა ჩათრეული, და ათას წელზე მეტი ხნის განმავლობაში ღვთის ერი გველეშაპის რისხვის ქვეშ იტანჯებოდა. ხოლო როცა პაპობა, ძალაშემარცვული, იძულებული გახდა შეეწყვიტა დევნა, იოანემ იხილა ახალი ძალაუფლება, რომელიც აღსდგა, რათა გაემეორებინა გველეშაპის ხმა და გაეგრძელებინა იგივე სასტიკი და გმობილი საქმე. ეს ძალაუფლება, უკანასკნელი, რომელსაც ეკლესიასა და ღვთის რჯულთან ომი უნდა ეწარმოებინა, სიმბოლურად წარმოდგენილი იყო კრავითმსგავსი რქების მქონე მხეცით. მასზე წინამორბედი მხეცები ზღვიდან ამოდიოდნენ, ხოლო ეს მიწიდან ამოვიდა, რითაც აღნიშნულია იმ ერის მშვიდობიანი აღზევება, რომელსაც ეს სიმბოლო გამოხატავს. „ორი რქა, კრავის მსგავსი“, სათანადოდ გამოხატავს შეერთებული შტატების მთავრობის ხასიათს, როგორც ეს მისი ორი ძირითადი პრინციპით — რესპუბლიკანიზმითა და პროტესტანტიზმით — არის გამოვლენილი. ეს პრინციპები არის ჩვენი, როგორც ერის, ძალისა და კეთილდღეობის საიდუმლო. ისინი, რომელთაც პირველად ჰპოვეს თავშესაფარი ამერიკის ნაპირებზე, ხარობდნენ, რომ მიაღწიეს ქვეყანას, რომელიც თავისუფალი იყო პაპობის ქედმაღლური პრეტენზიებისა და სამეფო მმართველობის ტირანიისაგან. მათ გადაწყვიტეს დაეფუძნებინათ მთავრობა სამოქალაქო და რელიგიური თავისუფლების ფართო საფუძველზე.“

მაგრამ წინასწარმეტყველური ფანქრის მკაცრი მოხაზულობა ამ მშვიდობიან სურათში ცვლილებას ავლენს. კრავი მსგავსი რქების მქონე მხეცი დრაკონის ხმით ლაპარაკობს და „ახორციელებს პირველი მხეცის მთელ ძალაუფლებას მის წინაშე“. წინასწარმეტყველება აცხადებს, რომ იგი ეტყვის დედამიწის მკვიდრთ, რათა გააკეთონ ხატი მხეცისა, და რომ „იგი აიძულებს ყველას, პატარასა და დიდს, მდიდარსა და ღარიბს, თავისუფალსა და მონას, მიიღონ ნიშანი თავიანთ მარჯვენა ხელზე ან შუბლზე; და რომ ვერავინ შეძლოს ყიდვა ან გაყიდვა, გარდა იმისა, ვისაც ექნება ნიშანი, ან მხეცის სახელი, ან მისი სახელის რიცხვი.“ ამგვარად პროტესტანტიზმი პაპობის კვალს მიჰყვება.

„სწორედ ამ დროს მოჩანს მესამე ანგელოზი, რომელიც ცის შუაგულში მიფრინავს და აცხადებს: „თუ ვინმე თავყვანს სცემს მხეცს და მის ხატებას და მის ნიშანს მიიღებს შუბლზე ან ხელზე, ისიც შესვამს ღვთის რისხვის ღვინოს, რომელიც განუზავებლად არის დასხმული მისი გულისწყრომის სასმისში.“ „აჟ არიან ისინი, რომელნიც იცავენ ღვთის მცნებებსა და იესოს რწმენას.“ სამყაროსთან მკვეთრ დაპირისპირებაში დგას ის მცირე გუნდი, რომელიც არ გადაუხვევს ღვთისადმი თავის ერთგულებას. ესენი არიან ისინი, რომელთა შესახებაც ესაია ამბობს, რომ აღადგენენ გარღვეულს, რაც ღვთის რჯულში იყო გაჩენილი; ისინი, რომელნიც ააშენებენ ძველ ნანგრევებს და აღადგენენ მრავალ თაობათა საფუძველს.

„ყველაზე საზეიმო გაფრთხილება და ყველაზე შემზარავი მუქარა, რაც კი ოდესმე მოკვდავთ მიემართა, არის ის, რაც მესამე ანგელოზის უწყებაშია მოცემული. ცოდვა, რომელიც იწვევს ღვთის რისხვას, წყალობის გარეშე გარდამოსულს, უაღრესად მძიმე ხასიათისა უნდა იყოს. ნუთუ ქვეყნიერება ამ ცოდვის ბუნების შესახებ სიბნელეში უნდა დარჩეს?—უეჭველად არა. ღმერთი ასე არ ექცევა თავის ქმნილებებს. მისი რისხვა არასოდეს მოევლინება უცოდინრობით ჩადენილი ცოდვებისთვის. ვიდრე მისი მსჯავრი დედამიწას მოევლინება, ამ ცოდვასთან დაკავშირებით ნათელი ქვეყნიერებას უნდა წარედგინოს, რათა ადამიანმა იცოდეს, რატომ უნდა დაესხას თავს ეს მსჯავრი, და ჰქონდეს შესაძლებლობა, თავი დააღწიოს მათ.“

„ამ გაფრთხილების შემცველი უწყება უკანასკნელია, რომელიც ადამიანთა მის გამოცხადებამდე უნდა იქნეს ქადაგებული. ნიშნები, რომლებიც მან თავად მოგვცა, ამოწმებს, რომ მისი მოსვლა ახლოსაა. თითქმის ორმოცი წელია, რაც მესამე ანგელოზის უწყება ჟღერს. დიდი ბრძოლის შედეგში ორი მხარე ვლინდება: ისინი, ვინც „თავყანს სცემენ მხეცსა და მის ხატს“ და იღებენ მის ნიშანს, და ისინი, ვინც იღებენ „ცოცხალი ღვთის ბეჭედს“, რომელთაც შუბლზე მამის სახელი უწერიათ. ეს ხილული ნიშანი არ არის. დადგა დრო, როდესაც ყველამ, ვისაც თავისი სულის ხსნაზე აქვს ზრუნვა, გულმოდგინედ და მოკრძალებული სერიოზულობით უნდა იკითხო: რა არის ღვთის ბეჭედი? და რა არის მხეცის ნიშანი? როგორ შეგვიძლია ავირიდოთ მისი მიღება?“

ღვთის ბეჭედი, მისი ხელმოწევის ნიშანი ანუ სიმბოლო, მეოთხე მცნებაში გვხვდება. ეს არის დეკალოგის ერთადერთი მცნება, რომელიც ღმერთზე მიუთითებს, როგორც ცისა და მიწის შემოქმედზე, და მკაფიოდ განასხვავებს

ჭემმარიტ ღმერთს ყველა ცრუ ღმერთისაგან. მთელ წმინდა წერილში ღვთის შემოქმედებითი ძალის ფაქტი მოყვანილია მტკიცებულებად იმისა, რომ იგი ყველა წარმართული ღვთაების ზემოთ დგას.

მეოთხე მცნებით დადგენილი შაბათი დაწესებულ იქნა ქმნილების საქმის მოსაგონებლად, რათა ადამიანთა გონება მარად ჭემმარიტი და ცოცხალი ღვთისაკენ ყოფილიყო მიმართული. შაბათი რომ ყოველთვის დაცულიყო, არასოდეს იარსებებდა არც კერპთაყვანისმცემელი, არც ათეისტი და არც ურწმუნო. ღვთის წმიდა დღის წმიდა დაცვა ადამიანთა გონებას მათი შემოქმედისაკენ წარუძღვებოდა. ბუნების საგნები მათ მას მოაგონებდა და მოწმობას გაუწევდა მის ძალასა და მის სიყვარულს. მეოთხე მცნების შაბათი ცოცხალი ღვთის ბეჭედი. იგი ღმერთზე, როგორც შემოქმედზე, მიუთითებს და არის ნიშანი იმ სამართლიანი ხელმწიფებისა, რომელიც მას აქვს მისივე შექმნილ არსებებზე.

„მაშ, რა არის მხეცის ნიშანი, თუ არა ყალბი შაბათი, რომელიც მსოფლიომ ჭემმარიტის ნაცვლად მიიღო?“

წინასწარმეტყველური განცხადება, რომ პაპობა უნდა აღმზეურებულიყო ყოველივეზე, რასაც ღმერთი ეწოდება, ან რასაც თაყვანს სცემენ, თვალსაჩინოდ აღსრულდა შაბათის მეშვიდე დღიდან კვირის პირველ დღეზე გადატანით. სადაც კი პაპისეული შაბათი პატივდებულია ღვთის შაბათზე უპირატესად, იქ ცოდვის კაცი აღმატებულია ცისა და მიწის შემოქმედზე.

„ვინც ამტკიცებს, რომ ქრისტემ შაბათი შეცვალა, ისინი პირდაპირ ეწინააღმდეგებიან მისივე სიტყვებს. მთაზე წარმოთქმულ ქადაგებაში მან განაცხადა: „ნუ ჰგონებთ, თითქოს მოვედი რჯულისა ან წინასწარმეტყველთა გასაუქმებლად; არ მოვსულვარ გასაუქმებლად, არამედ აღსასრულებლად. რადგან ჭემმარიტად გეუბნებით თქვენ: ვიდრე ცა და დედამიწა არ გადაივლის, რჯულიდან არც ერთი იოტა და არც ერთი წერტილი არ გადავა, ვიდრე ყოველივე არ აღსრულდება. ამრიგად, ვინც დაარღვევს ერთს ამ უმცირეს მცნებათაგანს და ასე ასწავლის ადამიანებს, უმცირესი ეწოდება მას ცათა სასუფეველში; ხოლო ვინც აღასრულებს და ასწავლის მათ, მას დიდი ეწოდება ცათა სასუფეველში.“

„რომის კათოლიკეები აღიარებენ, რომ შაბათის ცვლილება მათმა ეკლესიამ მოახდინა, და სწორედ ამ ცვლილებას მოიხმობენ თავიანთი ეკლესიის უზენაესი ავტორიტეტის მტკიცებულებად. ისინი აცხადებენ, რომ როდესაც პროტესტანტები კვირის პირველ დღეს შაბათად იცავენ, ამით ისინი აღიარებენ მის ძალაუფლებას, დაადგინოს წესები ღვთიურ საკითხებში. რომის ეკლესიას არ უთქვამს უარი თავის უცდომელობის პრეტენზიაზე, და როდესაც მსოფლიო და პროტესტანტული ეკლესიები მიიღებენ მის მიერ შექმნილ ყალბ შაბათს, ისინი ფაქტობრივად აღიარებენ მის პრეტენზიას. მათ შეიძლება ამ ცვლილების დასაცავად მოციქულთა და მამათა ავტორიტეტი მოიხმონ, მაგრამ მათი მსჯელობის მცდარობა ადვილად შესამჩნევია. პაპისტი საკმარისად გამჭრიახია, რომ დაინახოს: პროტესტანტები საკუთარ თავს იტყუებენ და ნებაყოფლობით ხუჭავენ თვალებს ამ საქმის ფაქტებზე. როდესაც კვირის ინსტიტუტი მზარდ კეთილგანწყობას იძენს, იგი ხარობს, დარწმუნებული, რომ ბოლოს და ბოლოს ეს მთელ პროტესტანტულ სამყაროს

რომის დროშის ქვეშ მოაქცევს.“ Signs of the Times, November 1, 1899.